

първата звезда, и подсвирна на последния биволъ да бърза. Въ далечината тракаше кречеталото на старата воденица.

* * *

Задъ брашненото прозорче на воденицата свѣтѣше газена лампа. Като вкара биволитѣ въ обора, момчето отиде при улеитѣ, откъдето водата се спущаше шумно въ колелетата на старата мелница. Стъпи на широката дъска, пѣхна рѣце въ джебоветѣ и вдигна очи къмъ луната. Рѣката тихо влачеше водитѣ си. Нѣкъде се чуваше тихиятъ гласъ на окарина. Въ душата на биволарчето зачуруликаха чудни гласове, които го караха да стъпва по облацитѣ и да казва „добъръ вечеръ“ на звездитѣ.

Изведнажъ лампата отъ брашненото прозорче примига и се изгуби, после се мѣрна предъ вратата на воденицата. Оттамъ се разнесе гласътъ на стареца:

— Пѣйю, Пѣйю!

— Ида, ида!

Момчето въздѣхна, каза „лека нощъ“ на луната и се запъти къмъ воденицата. Старецътъ стоеше на прага съ лампа въ рѣце и мърморѣше сърдито. Като чу стъпките на биволарчето, вдигна лампата високо, и Пѣйю видѣ, колко е недоволено лицето на господаря му.

— Къде ходишъ, нощна самовило?

Двамата влѣзоха въ воденицата. Равномѣрното тракане на кречеталото, меката свѣтлина на огнището и миризмата на топлия качамакъ удавиха злината на воденичаря. Между човалитѣ спѣха селяни, до последния камъкъ свѣткаше цигара, а двама души говорѣха сънено и тихо. Отъ време на време единиятъ протѣгаше ржка, и въ шепата му падаше меко, топло брашно. Следъ като биволарчето и воденичарътъ се нахраниха, старецътъ се прекръсти, легна на постланата до огни-